

Sygn. akt II KK 240/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Marta Brylińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Jerzego Engelkinga
w sprawie **P. O.**

skazanego z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 3 grudnia 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 2 czerwca 2014 r.

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.**

UZASADNIENIE

Uwzględniając, na podstawie art. 343 § 6 k.p.k., złożony w trybie art. 335 § 1 k.p.k. wniosek prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy wobec oskarżonego P. O., Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 2 czerwca 2014 r., sygn.[...], uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu

czynu z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie wskazanego przepisu skazał go i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych; na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych i zarządził ich zniszczenie.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 10 czerwca 2014 r.

We wniesionej na niekorzyść skazanego kasacji Prokurator Generalny podniósł zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 343 § 7 k.p.k. w z w. z art. 335 § 1 k.p.k. polegającego na uwzględnieniu wniosku prokuratora i skazaniu P. O. bez przeprowadzenia rozprawy, pomimo wynikających z materiału dowodowego, jak i z samego opisu zarzucanego mu czynu, istotnych wątpliwości co do okoliczności jego popełnienia, co wyłączało dopuszczalność takiego trybu postępowania i obligowało sąd do skierowania sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych. W konkluzji Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona w sprawie przez Prokuratora Generalnego okazała się zasadna, a sformułowany w niej wniosek zasługiwał na uwzględnienie.

P. O. został oskarżony o to, że nieustalonego dnia, jednak nie wcześniej niż 1 kwietnia 2011 r. i nie później niż do dnia 5 października 2011 r., „wbrew przepisom ustawy dokonał przewozu środków psychotropowych w postaci Ketamina 100 mg/ml ampułka 1 x 10 ml - 1 opakowanie oraz IV - P Midazolam - Ratiopharm 5 mg/1 ml.m 5 opakowań po 1 ml - 8 opakowań, Relanium ampułki, 5 mg /1 ml, 5 ampulek po 2 ml - 7 opakowań, Relanium ampułki, 5 mg/2 ml - 2 ampułki po 2 ml, Luminalum - tabletki, 100 mg, 10 tabletek - 3 opakowania, Luminalum czopki 15 mg, 10 sztuk - 1 opakowanie, Midanium roztwór 5 mg/l ml - 7 ampulek z Przychodni Weterynaryjnej A. w Ś., do Przychodni Weterynaryjnej Z. w W.”, tj. o czyn z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Prokurator w akcie oskarżenia sformułował, na podstawie art. 335 § 1 k.p.k., wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i orzeczenie, przy zastosowaniu art. 58 § 3 k.k. uzgodnionej z oskarżonym kary 100 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych oraz orzeczenie przepadku środków odurzających i psychotropowych oraz zasądzenie kosztów procesu (k. 719-720, tom IV).

Sąd Rejonowy, na posiedzeniu w dniu 2 czerwca 2014 r. postanowił powyższy wniosek uwzględnić (k. 765-766, tom IV) i wydanym w tym dniu wyrokiem uznał P. O. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za ten czyn na podstawie wskazanego przepisu skazał go i wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych, a nadto na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych i zarządził ich zniszczenie (k.767, tom IV).

Przepis art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w dacie popełnienia przez P. O. zarzucanego mu czynu, penalizował zachowanie osoby, która wbrew przepisom ustawy, dokonuje przywozu, wywozu, wewnątrzwspólnotowego nabycia, wewnątrzwspólnotowej dostawy lub przewozi przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub terytorium innego państwa środki odurzające, substancje psychotropowe lub słomę makową. Ustawodawca nie zdefiniował pojęcia „przewozu”, stąd też w orzecznictwie występowały wątpliwości interpretacyjne co do zakresu przestępczych zachowań. Ostatecznie w kwestii tej wypowiedział się Sąd Najwyższy, który uznał, że użyty w przepisie art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zwrot „przewozi przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub terytorium innego państwa środki odurzające” oznacza ich nielegalne przemieszczenie co najmniej przez jedną granicę państwa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., sygn. I KZP 31/06, OSNKW 2007, z. 1, poz. 2).

Ustawą z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2011, Nr 117, poz. 678), dodano do słowniczka wyrażeń ustawowych w art. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

pkt 20a i definicję pojęcia „przewozu”, jako każdego przemieszczenia środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej między dwoma państwami przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które zaczyna się i kończy poza tym terytorium (ustawa nowelizująca weszła w życie od dnia 9 grudnia 2011 r.) Ustawą tą zmieniono także treść art. 55 ust. 1 ustawy, który od dnia 9 grudnia 2011 r. penalizuje zachowanie sprawcy polegające na dokonaniu wbrew przepisom ustawy przywozu, wywozu, przewozu, wewnątrzwspólnotowego nabycia lub wewnątrzwspólnotowej dostawy środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej. Zgodzić należy się więc z twierdzeniem Prokuratora, iż „dla przypisania odpowiedzialności za przewożenie środków odurzających lub substancji psychotropowych na podstawie tego przepisu niezbędne jest (...) ustalenie, iż sprawca dokonał tranzytu tych środków przez terytorium RP z jednego państwa do innego.” (k. 7 kasacji). To z kolei prowadzi do konkluzji, iż tego rodzaju ustaleń w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody nie da się prawidłowo poczynić.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że P. O. prowadził przychodnię weterynaryjną w Ś. (od 8 lat jest weterynarzem), w której posiadał leki zawierające substancje psychotropowe i odurzające. Oskarżony wraz z kolegą A. H. otworzył i prowadził przychodnię weterynaryjną w W. przy ul. K. 23, której miał zostać współwłaścicielem. W związku ze zmianą miejsca pracy, która zbiegła się z rezygnacją A. H. z bycia właścicielem przychodni i zastąpieniem go przez A. O., oskarżony przewoził z przychodni weterynaryjnej w Ś. do przychodni w W. urzędnika oraz leki, w tym opisane w akcie oskarżenia, a zawierające substancje psychotropowe oraz odurzające (m.in. wyjaśnienia podejrzanego P. O. - k. 673. tom IV; wyjaśnienia podejrzanego A. O. - k. 628-629, tom IV; zeznania świadka S. H. - k. 12-14, tom I). Ze skierowanego do Sądu aktu oskarżenia jednoznacznie wynika, że przestępcze zachowanie P. O. miało polegać na przewiezieniu wskazanych w zarzucie leków zawierających substancje psychotropowe z gabinetu weterynaryjnego ze Ś. do gabinetu weterynaryjnego w W. Nie sposób zaakceptować wynikającego z treści wydanego wyroku wniosku, iż przewiezienie przez P. O. substancji psychotropowych ze Ś. do W. wypełniło znamiona czynu z art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Nie zmienia tego także fakt

przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, które miało, jak się wydaje, wyłącznie charakter potwierdzenia zaistnienia przewiezienia leków. Na powyższe nie mają także wpływu wnioski z przeprowadzonej w dniu 5 października 2011 r. przez inspektora farmaceutycznego z Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Farmaceutycznej w W. we współpracy z funkcjonariuszami Policji, kontroli doraźnej w prowadzonej przez oskarżonego Przychodni Weterynaryjnej Z. przy ul. K. w 23 w W., z trakcie której stwierdzono szereg nieprawidłowości wskazujących na naruszenie przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, jak i prawa farmaceutycznego, w zakresie posiadania, gospodarki lekami oraz prowadzenia ich ewidencji. Ujawniono m.in. niewspółmierną do udzielanych przez przychodnię świadczeń ilość leków zarejestrowanych do stosowania leczenia zwierząt oraz ludzi, w tym przeznaczonych jedynie do stosowania w lecznictwie zamkniętym w warunkach szpitalnych, szereg leków przeterminowanych, leków nieposiadających oznakowań w języku polskim oraz leków zawierających substancje psychotropowe należące do grup II-P i IV-P oraz środki odurzające należące do grup I-N, II-N i III-N, dla których kontrolowany podmiot nie posiadał wymaganej zgody wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego. Wśród tego rodzaju leków zatrzymano i zabezpieczono Ketaminę, Midazolam, Relanium, Luminalum oraz Midanium w ilościach wskazanych w akcie oskarżenia. Ujawniono także, iż lek Midazolam znajdował się w opakowaniu, na którym nie znaleziono numeru pozwolenia na dopuszczenie do obrotu, a zawierającym jedynie oznaczenia w języku niemieckim, co wskazywałoby, iż został on przywieziony do Polski bez wymaganej zgody Głównego Inspektora Farmaceutycznego, wbrew przepisowi art. 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (lista preparatów k. 108, protokół zatrzymania rzeczy k. 109-111, wykaz dowodów rzeczowych k. 112; zawiadomienie Wojewódzkiego Inspektora Farmaceutycznego w W. o popełnieniu przestępstwa - k. 452-453, tom III; zeznania inspektora farmaceutycznego M. K.- k. 456-457, tom III; oceny produktów leczniczych - k. 593-598, tom III; k. 624-625, tom IV; k. 640-663, tom IV; ekspertyza z zakresu badań fizykochemicznych - k. 704-709. tom IV).

Powyższe okoliczności powinny po stronie orzekającego Sądu wzbudzić nie tylko wątpliwości co do prawidłowości zakwalifikowania działania oskarżonego jako

przestępstwa z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, ale także możliwości uwzględnienia złożonego przez prokuratora wniosku w trybie art. 335 § 1 k.p.k. Jedną bowiem z przesłanek art. 335 § 1 k.p.k., która musi być bezwarunkowo spełniona aby prokurator mógł wystąpić z wnioskiem o wydanie wyroku bez przeprowadzania rozprawy, a sąd mógł taki wniosek uwzględnić i orzec uzgodnioną z oskarżonym karę lub inny środek karny, jest brak wątpliwości co do okoliczności popełnienia przestępstwa. Należy przyznać rację Prokuratorowi, który akcentuje, że wątpliwości przy tym odnoszą się nie tylko do zasadniczej kwestii sprawstwa czynu przez określoną osobę, ale do wszystkich istotnych okoliczności jego popełnienia, w tym mających znaczenie dla oceny prawnej czynu. W niniejszej sprawie warunek ten nie został spełniony, a Sąd uwzględniając wniosek i wydając wyrok nie dokonał należytej kontroli istnienia przesłanek wskazanych art. 335 § 1 k.p.k. Stąd też Sąd Najwyższy uznał kasację Prokuratora Generalnego za zasadną, uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w W. i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Ponowione postępowanie pozwoli na ewentualną ocenę postępowania oskarżonego w kontekście znamion czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz wyjaśnienie okoliczności związanych z ewentualnym nielegalnym przywozem do Polski leku nazwie Midazolam.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.